

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η 42χρονη βουλευτίνα των Εργατικών **Jo Cox** δολοφονήθηκε την Πέμπτη 16/6/2016, από το χέρι κάποιου που συνδέεται σύμφωνα με πληροφορίες με ακροδεξιά οργάνωση.

Συγκλονιστικό πραγματικά γεγονός για τη **Μεγάλη Βρετανία**, που δείχνει προς τα πού πηγαίνουν τα πράγματα.

Το τι και πως συνέβη πίσω από τη στυγερή δολοφονία, θα αποκαλυφθεί σύντομα. Ωστόσο έχει σημασία να δούμε πως αντιμετωπίζουν το γεγονός τα συστημικά μέσα ενημέρωσης στη Μεγάλη Βρετανία και όχι μόνο.

Λένε πως «σύμφωνα με πληροφορίες» ο δράστης πριν υψώσει το δολοφονικό του χέρι, φώναξε «Πρώτα η Βρετανία».

Ο συνειρμός είναι κάτι παραπάνω από φανερός: Οι οπαδοί του **BREXIT** αν δεν έχουν άμεση εμπλοκή, σίγουρα διαμορφώνουν το έδαφος για ανάπτυξη δολοφονική βίας.

Επίσης, τονίζεται με έμφαση πως η αδικοχαμένη βουλευτίνα, στην παρθενική της ομιλία μετά την εκλογή της στη Βουλή, είχε μιλήσει σθεναρά υπέρ των δικαιωμάτων των προσφύγων.

Εδώ ο συνειρμός είναι πιο έμμεσος: Οι οπαδοί του BREXIT, στοχεύουν ακριβώς αυτούς που δίνουν μια ηρωική μάχη με κίνδυνο της ζωής τους, για τους ευγενέστερους σκοπούς. Φυσικά η Jo Cox δε μπορεί να μας πει αν δέχεται αυτή τη χυδαία ένταξη των προσπαθειών της στην πτέρυγα του REMAIN EU.

Η εφημερίδα **Guardian** δεν κρατάει τα προσχήματα και βιάζεται να μπει στο ψητό: «Ραγδαία αλλαγή του κλίματος για το δημοψήφισμα», αναγγέλλει περίοπτα στην ηλεκτρονική της

έκδοση μιλώντας για ανακοπή του ρεύματος του BREXIT. Ωστόσο, παρ' όλα αυτά, πάντα σύμφωνα με την εφημερίδα, η αποχώρηση από την ΕΕ έχει προβάδισμα με ποσοστό 48% έναντι 43% που επιθυμούν την παραμονή. Σίγουρα ωστόσο το αποτέλεσμα αυτό δίνει άλλη εικόνα από αυτή της προηγούμενης βδομάδας όπου σύμφωνα με την εταιρεία ερευνών Ipsos το BREXIT είχε άνοδο κατά 10% με ισοδύναμη υποχώρηση του στρατοπέδου της παραμονής.

Μην ξεχνιόμαστε: όλα αυτά συζητούνται **μία μόλις βδομάδα πριν το κρίσιμο δημοψήφισμα** της ερχόμενης Πέμπτης και ενώ τα πολυβόλα της κινδυνολογίας στην περίπτωση του BREXIT βρυχώνται ακατάπαυστα.

Το **ΔΝΤ** με έκθεσή του βεβαιώνει πως οι επιπτώσεις θα είναι βαρύτατες, με πρώτη συνέπεια την δραματική αύξηση των φόρων για τους Βρετανούς πολίτες.

Από κοντά και το **London School of Economics** που κάνει λόγο για τραγικές αναταράξεις στον τομέα της κατοικίας και της αγοράς real estate.

Η **Ευρωπαϊκή Ένωση** κλονίζεται συθέμελα, από τις ίδιες τις δικές της αξεπέραστες αντιφάσεις. Λειτουργήσε και λειτουργεί ως βασικό εργαστήρι και **υπερ-όπλο του κεφαλαίου** για την προώθηση τρομακτικών αντεργατικών, αντικοινωνικών, αντιδημοκρατικών τομών βάθους που οδηγούν σε μόνιμη μαζική ανεργία και καταβράθρωση μισθών, εργασιακών σχέσεων και κοινωνικών πολιτικών. Η ίδια η "επιτυχία" της στην καταβράθρωση της θέσης της εργατικής τάξης στα σπλάγχνα της, δημιουργεί τους όρους της **κοινωνικής αστάθειας** και **πολιτικής απο-νομιμοποίησής** της. Η προοδευτική σοσιαλιστική εναλλακτική σε αυτή την κατάρρευση κάθε άλλο παρά είναι υπαρκτή, μεταξύ των άλλων διότι η πλειονότητα της αριστεράς θεώρησε τη μακροήμερευση της ΕΕ ως δεδομένη. Στα συντρίμια της **αποδόμησής** τους (μια υπόθεση που επανέρχεται κατά κύματα με GREXIT, BREXIT, παλιότερα απορριπτικά δημοψηφίσματα για Ευρωσύνταγμα κ.α.), θα βρεθούν τα **υλικά νέων αναζητήσεων** και ποικίλων πολιτικών και κοινωνικών προσανατολισμών σε σφοδρή ταξική αντιπαράθεση μεταξύ τους

Δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο από τραγικό από το να σπεύδουν στην **υπεράσπιση** αυτού του πτώματος δυνάμεις που μιλούν στο όνομα της αριστεράς όπως η νέα "αριστερή" ηγεσία των Εργατικών υπό τον **Corbyn** ή πιο γελοίο από το να κρατιούνται **ίσες αποστάσεις** όπως κάνει το **ΚΚΕ**.

Το συμφέρον του εργατικού κινήματος είναι μια νίκη του BREXIT και ένας δυνατός, αλυσιδωτός κλονισμός της αντιδραστικής μηχανής που λέγεται ΕΕ.

Και μετά;

Δυστυχώς είναι ανάγκη να πούμε τα αυτονόητα.

Η αποχώρηση χωρών από την ΕΕ είναι απολύτως **ΑΝΑΓΚΑΙΑ** συνθήκη για ήττα της νεοφιλελεύθερης αντεργατικής πολιτικής του φονικού καπιταλισμού της εποχής μας. Δεν είναι όμως και **ΙΚΑΝΗ**, καθώς απαιτείται μια καθολική ρήξη σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο κατά των καπιταλιστικών δομών και της συνολικής εξουσίας του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών οργανισμών του. Εδώ ακριβώς είναι που συναντάται η μάχη για δημοκρατία, λαϊκή κυριαρχία και αποτίναξη του ιμπεριαλιστικού βρόγχου της ΕΕ, με τον ταξικό αντικαπιταλιστικό αγώνα στο εσωτερικό κάθε χώρας.

Το ερώτημα δεν είναι γιατί υπάρχουν **τμήματα του κεφαλαίου** τα οποία ως αποτέλεσμα της βαθιάς πολιτικής κρίσης του οικοδομήματός του, πλαισιώνουν και τις **δύο πλευρές του διλήμματος** “έξοδος ή παραμονή;”. Απλούστατα αναζητούν **εναλλακτικό Σχέδιο Β** στο βασικό κλυδωνιζόμενο σχέδιο του αστικού κόσμου. Αντίθετα, είναι απορίας άξιο: ως πότε οι δυνάμεις της εργατικής πολιτικής θα επιμένουν να μην κατανοούν ότι πρωτίστως πρέπει να πάρουν θέση χωρίς μασημένα λόγια **υπέρ του Σχεδίου Α του εργατικού κινήματος** που είναι ο δρόμος **ρήξης και αποδέσμευσης** με σκοπό την **διάλυση και καταστροφή της Ευρωπαϊκής Ένωσης**;

Τα παραμύθια έχουν τελειώσει. **Στην ΕΕ δεν κυριαρχεί (συγκυριακά) ο νέο-φιλελευθερισμός όπως παπαγαλίζει η «ευρωπαϊκή αριστερά» μιλώντας για «μετασχηματισμό» της, αλλά αντίθετα η ΕΕ είναι ο ίδιος ο νεοφιλελευθερισμός ή πιο σωστά η συμπυκνωμένη μορφή του κοινωνικού πολέμου του κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων.**

Η Ελλάδα, η Γαλλία, οι εργατογειτονίες του Λονδίνου και αλλού, δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά **ψηφίδες της κοινωνικής Guernica** που σχηματίζεται μπρος στα μάτια μας, από την πιο μεγάλη κοινωνική αναμέτρηση όλων των εποχών. Αυτή που δεν έχουμε συνειδητοποιήσει και δεν έχουμε διαμορφώσει σχέδιο επαναστατικής απάντησης...